

holde de paaløbne Udgifter af Kommunens Kasse; Ret til at erhverve fast Ejendom, hvilket i mange Tilfælde kan være nødvendigt for saadanne Interessentskaber, skal ogsaa kun kunne gives gennem Kommunalbestyrelsen, ligesom ogsaa Kommunalbestyrelsen i Henhold til § 14 skal træffe Bestemmelse om, hvorvidt det kan tillades et Medlem af Interessentskabet at træde ud, og endelig skal Kommunalbestyrelsen i Henhold til § 18 kunne træffe Beslutning om et Interessentskabs Opløsning. Jeg frygter for, at gennem disse Bestemmelser vil der i nogen Grad blive lagt Dannelsen af saadanne Interessentskaber Hindringer i Vejen, idet man ingenlunde altid kan gaa ud fra, at Kommunalbestyrelsen ønsker til Fremme af Foretagender af den Art at være den primus motor, som Lovforslaget forlanger den skal være, for at Ønsker paa dette Omraade skal kunne blive fremmet. Nu siges det jo i Bemærkningerne til § 1, 2det Stykke, at Kommunalbestyrelsen i og for sig ikke ved Dannelsen af et saadant Interessentskab — heller ikke gennem de Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslaget — skal tvinges ind i nogen pekuniær Risiko, idet det udtrykkelig bestemmes, at Kommunalbestyrelsen kan betinge sin Tilslutning til Interessentskabernes Dannelse af, at Andragerne garanterer for, at Kommunens Kasse ingen Udgifter faar ved Foretagendets Gennemførelse; f. Eks. kan Kommunen kræve, at der stilles et Depositum for disse Udgifter. Men naar det er Tilfældet, synes det mig, at Begrundelsen for denne afgørende Indflydelse, som tillægges Kommunalbestyrelserne i denne Sag, ikke er særlig god. Jeg forstaaer jo nok, at det, der her maaske har været bestemmende for den højtærede Minister til at forme Lovforslaget, som han har, har været dette, som siges i § 5, 2det Stykke — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg tillade mig at opløse denne Passus —: „Erklærer en Lodsejer, som er interesseret i Sagen og som Følge deraf vilde være stemmeberettiget, allerede forinden Afstemning, at han ikke ønsker at indtræde i Interessentskabet, deltager han ikke i Afstemningen, men har Krav paa at udløses imod, at der gives ham fuld Erstatning, der fastsættes efter Reglerne i § 8, for Afstaaelsen af hans Andel i Arealet“. Jeg forstaaer altsaa, at det er dette Tvangsmoment overfor enkelte uvillige Lodsejere, som af Myndighederne er erkendte som interesserede i Sagen, der har bevir-

ket, at man formener det nødvendigt at give Kommunalbestyrelsen en saa stor Indflydelse. Men da Landvæsenskommissionen, hvis Kendelser jo er lagte ind under Overlandvæsenskommissionens Overskøn, skal være afgørende for, om Ønsker i den Retning skal fremmes, synes det mig, at man derigennem har tilvejebragt tilstrækkelig Sikkerhed for, at Foranstaltninger af denne Art ikke gennemføres paa ubetimelig Maade eller paa Omraader, hvor de til syvende og sidst maa siges at være overflødige. Jeg kan i saa Henseende henvise til Dige-loven. Jeg synes i det hele, at man ikke i tilstrækkelig Grad ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag har haft Digelovens Bestemmelser for Øje. I Digelovens § 6 siges det udtrykkeligt: „Saafremt nogen maatte formene, at et Dige, som han agter at opføre til Beskyttelse for sin Ejendom mod Oversvømmelser fra Havet eller Fjordene, ogsaa vil komme andre Ejendomme til gode, og at disses Ejere derfor bør deltage i de med Digets Opførelse m. v. forbundne Udgifter, kan han i Mangel af mindelig Overenskomst indbringe Spørgsmaalet herom for Landvæsenskommissionen“. Der er altsaa slet ikke Tale om, at han gennem Kommunalbestyrelsen skal søge Godkendelse af sine Ønsker, eller at Kommunalbestyrelsen skal tage Affære, for at der overhovedet skal blive aabnet ham Mulighed for at faa sine Jorder beskyttet mod Havvandet ved Diger. Han kan ved Landvæsenskommissionen komme frem og derigennem ogsaa faa tilsikret Bidrag fra andre Lodsejere, som ved hans Anlæg maatte siges at nyde Gavn ved Frugtbar-gørelse af deres Jorder derigennem, at de beskyttes imod Oversvømmelser.

Der er ikke Spor af Tvivl om, at Gennemførelsen af dette Lovforslag vil være af stor Betydning for mange Egne her i Landet, at Fremme af de Anlæg, hvorom her er Tale, vil være af frugtbar-gørende Betydning for betydelige Arealer rundt i vort Land; og derfor kan ogsaa det Parti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, tilsige sin Medvirksomhed til denne Sags hurtige og velvillige Behandling. Men jeg tror ganske vist, at det vil blive nødvendigt at overveje visse Enkeltheder nærmere i et Udvalg. Om Nedsættelsen af et saadant skal jeg derfor tillade mig efter Afslutningen af denne Forhandling at stille Forslag. Dermed skal jeg anbefale Sagen til at nyde Fremme paa hurtigst og velvilligst mulig Maade.